

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ἐλέγουμεν εἰς τι τῶν προηγουμένων ἡμῶν ἄρθρων ὅτι ἕτερον κώλυμα τῆς πραγματώσεως τοῦ σκοποῦ σχολείου εἶνε καὶ τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα.

Καὶ εὐλόγως.

Ἐὰν ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀπεκτίσαμεν καθηγητάς, οἷους ὅσον τὸ ἐφ' ἡμᾶς, ἐξωγραφίσουμεν, μηδεμίαν ὁμως μεταβολὴν φέρουμεν εἰς τὸ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, πάντως ἡ ζωὴ τοῦ σχολείου θὰ εἶνε ἡτονημένη καὶ οἱ πνευματικοὶ καὶ ἠθικοὶ αὐτοῦ καρποὶ πενιχροί.

Παρίσταται ἀνάγκη νὰ διοχετεύσωμεν νέαν ζωὴν εἰς τὴν παιδείαν. Καὶ ναί μεν οἱ φορεῖς τῆς νέας ταύτης ζωῆς εἶνε οἱ καθηγηταί, ἀλλὰ συγχρόνως ἔχομεν ἀνάγκην καὶ καταλλήλου ἐκ παιδευτικοῦ ὀργανισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου θέλει διοχετευθῆ ἡ ζωὴ αὐτὴ καὶ διαψιλεῖς οἱ καρποὶ θέλουν ἀποδοθῆ.

Καὶ λοιπὸν πρὸς ἐπίτευξιν τούτου, δεόν τὸ ὀργανικὸν σύστημα τῆς ἐκπαιδεύσεως νὰ μεταβληθῆ καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν διδασκομένων μαθημάτων καὶ κατὰ ποῖον καὶ κατὰ ποσὸν καὶ χρόνον νὰ διαρρυθμισθῆ, συμφώνως μὲ τὰς

πειλοῦσι τὴν ἐκ θεμελίων ἐκρίζωσιν αὐτοῦ. Δὲν ἀκούεται τοὺς τριγμούς του εἰς τὴν καθημερινὴν φάσιν τῆς ζωῆς; Δὲν Σᾶς φοβίζει ἡ ὄλως ἐσκεμμένη περισφιγίς τῶν πάντων, καὶ ὁ καθημερινὸς ἀκούσιμος **δοῦπος τοῦ φοβρωτάτου τούτου τῶν τυράννων τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὅστις κρυπτόμενος** ὡσθεν οὐτοπιῶν καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων, προβάλλει μὲ τὸ ψευδὲς προσωπεῖον τῆς κοινῆς ἱκανοποιήσεως τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἀνενοχλήτως; Δὲν Σᾶς ἐλέγχει πάντας τοὺς δυναμένους ὅπως ἴτε νὰ συντρέξετε εἰς τὴν ἀναχαίτισιν καὶ ἀντίδρασιν, ἢ καὶ διαμαρτυρίαν τῶν τοιούτων, ἢ ὄλως ἀμέριμος καὶ ἀδιάφορος συμπεριφορὰ Σας; Δὲν νομίζετε πῶς εἰσθε ὑπεύθυνοι ὅλοι Σεῖς οἱ ἀδιαφοροῦντες ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών Σας, διὰ τὰ τεκταινόμενα ἐκ μέρους τοῦ **Μπολσεβικισμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ** εἰς βάρος τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ εὐημερίας;

ἐπικρατούσας σήμερον συνθήκας καὶ μὲ τὸ νεότερον ἐξελικτικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας καθιστάμενον πρακτικώτερον καὶ ἄνευ σχολαστικότητος καταρτίζον καὶ μορφώνον τοὺς μαθητεύοντας.

Καὶ ἐξηγούμεθα.

Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὑπάρχει ὅτι ἡδη ἔχει ὀρμιάσει ἡ σκέψις περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν ἀρχαίων κειμένων εἰς τὸ ἰδίωμα, οὐχὶ τῆς λεγομένης δημοτικῆς, ἀλλὰ εἰς τὸ ἰδίωμα τῆς καθαρουσύσης ἠλοποιημένης καὶ ρεούσης, ἐκτὸς τῶν συγγραμμάτων ἱκείνων, τῶν ὁποίων τὸ λεκτικὸν εὐχερὲς τυγχάνει. Ὅτι δὲ τοῦτο λίαν πρακτικὸν εἶνε, μηδεὶς συντετὸς δύναται ν' ἀντείπῃ. Οἱ μαθηταὶ θὰ δύνανται τότε μετ' εὐχαριστήσεως νὰ ἐγκύπτουν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ εὐχερέστατα ἄνευ τοῦ ὄλου τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν καὶ λεξικολογικῶν διδασκασμάτων θὰ ἠμποροῦν ν' ἀντλοῦν ὑψίστης σημασίας διδάγματα ἐκ τῶν παγκοσμίου φήμης εὐκλεῶν ἡμῶν προγόνων.

Μὴ τις δὲ ἐνιστάμενος εἴπῃ ὅτι ἡ μελέτη τῶν συγγραφέων εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα καλύτερον καταρτίζει τοὺς μαθητὰς εἰς τὸ λεκτικὸν καὶ τὰς ἐννοίας, αἵτινες μάλιστα ἠθέλουν ὑποστῆ ἁλλοίωσιν διὰ τῆς μεταφράσεως.

Προκειμένου περὶ τοῦ λεκτικοῦ ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι ἡ μόρφωσις συντελεῖται κάλλιον διὰ τῆς καθαρουσύσης ἢ διὰ τῆς νεκρᾶς ἐν τῇ σημερινῇ ζωῇ ἀρχαίας γλώσσης τῆς περιοριζούσης τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἄλλως δέ, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, θὰ ἔχομεν καὶ συγγραφεῖς εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, ὧν ὁμως τὸ λεκτικὸν θέλει εἰσθε ρέον καὶ χαρίεν καὶ μορφωτικόν.

Ὡς πρὸς δὲ τὰς ἐννοίας, φρονοῦμεν, ὅτι οὐδεὶς φόβος θέλει ὑπάρξει ἁλλοιώσεως αὐτῶν, καθ' ὅσον αἱ μεταφράσεις θέλουν συντελεσθῆ ὑπὸ συνεδρίου λογίων καὶ εἰδικῶν ἀνδρῶν ἀριστα συγκεκριημένων περὶ τε τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νέαν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, χωρὶς ποτε νὰ θελήσωμεν νὰ ὑποτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ πρωτοτύπου, προωρισμένου ὁμως ὄντος διὰ τοὺς ἀκραιφνῶς περὶ τὸν κύκλον τοῦτον ἐνασχολούμενους.

Ἄλλως τε ἔχομεν καὶ τὸ δεδομένον τῆς μεταφράσεως τοῦ ἱεροῦ πλέον κειμένου τῆς Π. Λιαθῆνης, ἣτις παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ Ἑκκλησίᾳ ἐπέχει κύρος, ὅσον καὶ τὸ πρωτότυπον τὸ ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλῶσσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)